



— 24 —

PRIMER ACCÉSSIT À LA COPA PLATEJADA.



LO NÉCTAR DE NOÉ!

¡Santiago, y monjetas tendres!
(Crít de guerra).

Sense vi, no 's pot dir missa!
Sense vi, no hi ha consol!
Sense vi, lo qui li agrada,
no pot pas menjar! Jo 't toch!

¡Oh, seráfica beguda
que plers donas á tothom,
y, fins aquí molt t' estima
converteixes prompte en bot!

Per tú, lo pagés ne rega
las cepas ab llurs suhors!
Per tú, brindis s' improvisan,
sent aplaudits molt y molt!

Per tú, l' home que may parla
xarrayre 's torna d' un colp;
y sols per tú, mes de quatre
se tornan predicadors;

— 24 —

PREMI DE LA COPA PLATEJADA.



LA CANSÓ DEL BORRATXO.

De setse, de setse....!

Dedicada á mon amic lo escritor y colaborador d' un diari local
En Joseph O. Molgosa y Valls.

Mentres lo duyan — arrossegantlo
en carretela — tirada á ma;
mentres las molas — 'navan bressantlo;
així un BIGATRE — cantava ufá.

— « Oh tú mistela, — bona mistela,
la qu' invencible — tornarme fas,
¡ quant podré veurem — un' altre pela
per fer que 'm rakis — de dalt del nas...

D' avants delejo — per contemplarne
la transparencia, — d' hermós color;
desd' ara 'm moro — per aspirarne
ta gran fragancia, — ta rica olor!

ADVERTENCIAS.

Recomanem a nostres corresponents que a la major breuetat se serveixin enviar l'import dels periódichs que se 'ls han remés, a fi de posar nostre Administració corrent ab la marxa del periódich.

Lo folletí hont publiquem tot lo premiat en lo humorístich certámen de *Lo Niu Guerrero*, comensa en lo número 8.

L' HOME.

VIII.

Lo coll.



vuy me toca la tanda, y aqueixa consisteix en escriure un article per posarse de vant d' aqueix setmanari.

L' assumpto que 'ns ha de distreure un moment es lo

coll.

Jo voldria ferlo de manera que no fos pesat y que fes riurer, pero al pensar en dit assumpto se m' arruga lo coll de la camisa, al veurer que respecte d' aqueixa part de l' home hi ha tan per dir. En fi, probaré si 'n se sortirne ayros contant ab la benevolencia de mos estimats llegidors.

Lo coll no en tots los homes te la mateixa forma encar que sí la mateixa analogia. En alguns sers humans es curt y groixut, a la part que en altres es llarch y prim tenint la forma de un coll d' ánech. A mes de ser una de las parts mes interessants de nostre cos, també es la que sempre

está esposada á mes perills. No li basta á n' ell estar custodiat per altres colls, com son: lo coll de la camisa, lo de la ermilla, ó lo coll de la americana, jaqué, levita, frach, etc., puig en lo moment menos impensat.... ¡plaf!... lo arreplega un mal ayre y l' intercepta lo que alguns ne diuen lo pas de las sopas, fins que á copia de bolas de goma, y mil cataplasmas, se troba lliure del que l' tenia presoner.

Alguns s' han ficsat tant en lo coll, que al veure 'n un de llarch y prim, diuen que l' individu es tisich, altres que 'ls que l' tenen curt son propensos á morts repentinas, mes poden viurer sense cuidado que tot aixó son suposicions, ó com diriam en castellá *hablillas de la gente*.

També la terra te 'ls seus colls ó gargantas, aixis com en lo partit de Barcelona tenim *Collcerolla*. Y vejim si se ha popularisat aqueix nom que fins tenim la *Verja del Coll*. Los noyets jugan á *Coll y bé*, vejim quina afició tenim al coll; alguns cassadors hi ha que també van á casar al coll, en lo temps de la passa dels aucells. Tant s' ha abusat del coll, que fins los venen á dos rals cada un (pero son postisos y 's posan á la camisa).

Mes are anem á la part mes interessant del coll y 'ls suplico que 's preparin perque ve la gorda. puig tot lo que te lo coll per fer riurer, també ó te de tragich pera fer plorar.

La humana filosofia buscant tal volta la part mes sensible y per ahont pogués volar l' esperit vital del home, va ficsar sa vista en lo coll dihent: «Ja que per ell passen grans arterias ahont hi acudeix l' influencia sanguinea, donchs per ell debem darli la mort».

Del fet al dit, com aquell que juga ab un autómata posaren en planta lo gran projecte de enviar al altre barri als seus semblants per medi del coll.

Desde luego crearen un objecte que pogués fer dita ecsecussió, y formaren una horripilant eyna, donantli una forma de destrál, y aqueixa fou una de las primeras claus que obriren la eternitat als infelissos criminals. Pero aixó no era molt decorós y debia buscarse un altre objecte que 'l rellevés, y tingué un aparato mes terrorífich é imponent y fou con inventaren la repugnant máquina que la anomenaren «Guillotina», sent la primera víctima l' home que l' inventá, tal vegada en premi del seu adelanto. Com la humanitat vol sempre nous espectacles, també se posá en planta la espantosa «Forca», ahont per medi d' una corda feyan lo passaport als infelissos que tal desgracia 'ls tocaba.

Luego vingué lo segle del vapor, de las llums, de la civilisació, del telégrafo, de las máquinas de guerra y altres invents, y com per fer no tan horrorosa la vista de la forca, inventaren «Lo garrot» incomprendible cadafalch, ahont la mirada humana tropessa ab un abisme y veu la distancia que l' allunya del seus semblants!

Valga aqueixos punts suspensius que no se ahont hauria anat á parar.

Allunyem la nostre imaginació d' aqueixas visions infernals que la rodeijan, perqué la ploma fora tal volta massa llaujera, y marcara en una cuartilla de paper arguments que no 'ns proposem dessentllassar en aqueix instant puig l' espay que debem omplir es molt limitat.

— 22 —

Búsquin destinos — valguets de manya
los que sols pensan — en enriquís;
jo sols voldria — que 'm des Espanya
lo mam que 's culli — pel seu pays!

No lo demano — pera guardarlo
com l' or l' avaro — reten ab fam,
prometo al ventre — tot enterrarlo
que puesto hi sobra — per tot lo mam!

Quant jo me miro — de dalt muralla
en nit serena — la blava mar
desitx satánich — sento m' estalla,
á Deu tinch ganas — de destronar;

De la necia aygua — feu la fortuna
dantli per mando — regne sens fi;
si 'l destronaba — l' ample llaguna
vassalla fora — del senyor ví!

L' aná á banyarshi — comprench llavoras
l' estiu y sempre, — l' hivern mateix;
llavors los sigles — serian d' horas,
llavors jo d' home — me feya peix!

De lo mes fondo — no me 'n mouria,
á tots privantne — del meu consol;
sens cap aussili — l' aixugaria
pera vuydarlo — me basto sol!

Mes ¡ay! somio — pres de locura,
sempre que toco — d' aquestos punts;
á mi la vida — me don' ventura
no mes las tardes — de los dilluns:

Jo la setmana — la passo l' entera
pitjor qu' un negre — ferm trevallant;
com mes ne guanyo — la borratxera
dilluns al serne, — la faig mes grant.

¡Oh que divino — lo goig que dona
l' estar borratxo...! — ¡com está al cel...!
Aquella pinya — tan forta y bona
qu' un se l' ampassa — mes be que mel;

— 23 —

Y aquella deria — d' armar brometa,
y aquella gracia — de sé oradó,
y aquella tendra, — dolsa soneta,
la passejada — del carretó...!

Ara m' hi portan; — seguintme coro...!
els xicots cridan! — que be s' hi va!
el municipi — pel meu decoro
me dona quarto — fins á demá!

Ja 'm descarregan — com sach de palla...
millor qu' un conde — me veig servit...!
¡vivas me donan — poble y quitxalla...!
¡ja soch al quarto! — ¡molt bona nit!

Volgués en Baco — pel gust donarme
fent que 'ls sis dias — passessin junts...
ja ver lograva — sens fatigarme,
quant me despertí — l' altre dilluns!

¡Oh tú mistela, — bona mistela;
la qu' invencible — tornarme fas!
¡quant podré véurem — un' altre pela
per fer que 'm raji — de dalt del nas!

ROSSENDO ARÚS Y ARDERIUS.



Queda, puig, sentat que si no tinguesim coll, no existirian aqueixos aparatos.

Vehuen com lo coll te la seva part de brome- ta y altre de trágica. Ya 'ls ho he dit!

Are fins un altre dia perquè m' espera lo xicot de l' impremta, y com son prop de las set, frisa per plegar, y jo per acabar l' article.

VICENS BARUTA Y VALLS.



A una Pepeta.

SONET.

Un tipo original un cor que 't mima
nn Pagès que vesteix ab sobre todo,
va dir que uns versos fes ab mon apodo
perque 't espiques be lo que 't estima.

— Des que 't coneix, Pepeta, que s' arrima
de una Fanni francesa de mal modo
y al trovarlo en carrers que sovint rodo
repeteix qu' es per tu per qui s' aprima.

Com deus saber, Pepeta, qu' es adust
no ha gosat á esplicarte sos mals ratos
y al menys que jo t' ho diga será just:

Ell es pintor y al veurer tant robust
lo ten rostres, com sempre fa retratos,
ferten un de petit fora 'l seu gust.

GESTUS.

Progrés.

Copiem del «Diari de Barcelona» del dia 19 (edició de la tarde):

«Ab l' objecte de socorrer al próxim en general y especialment á los naturals de Catalunya, Valencia y Balears y fomentar lo estudi de la llengua catalana, s' ha constituït en Cárdenas (Isla de Cuba) una societat titulada «Lo progrés Laletá». Se inaugura ab una funció lírica-dramática, composta de pessas catalanas y castellanas, y s' verificá en lo teatre del gran col·legi nominat «El Progrés».

Periódichs.

Actualment visitan nostra redacció *La Renaixensa*, *L' art del Pagès*, *La Lluçmanera de Nova-York*, *La Bandera Catalana*, *La Papallona*, *La Bomba*, *El Pájaro-Pinto*, *El Mosquito*, *La Revista Social*, *Semanario de Manresa*, *El Cascabel*, *La Crónica de las noticias*, *Revista Suburense*, *Eco de Sans*, *Revista Tarrasense*, *El Vigilante de San Martín* y *El Clamor de Girona*.

A tots torném la visita gustosament.

Avant.

La Correspondencia de Barcelona diu que s' projecta celebrar en nostra capital una exposició universal, aixecantla en los terrenos de casa Antunez, vulgo Can Tunis.

Molt nos plau aqueixa idea y sentíam que un projecte tan grandios no arribés á portarse á cap.

Los beneficis que reportaria á nostra patria, l' importan- cia que guanyaria no sols Catalunya sino la nació entera, lo lloch que podriam ocupar per eix sol fet en lo concert de las nacions que caminan devant de lo progrés y civilisació universals, son motius suficients pera que idea tan gran com la que s' ha projectat no s' perdi entre la mesquinesa de las rivalitats y envejas que sempre desvirtuan los mellors pensaments.

Si es possible realisar aqueix projecte no s' adormin sos iniciadors sobre la gloria somniada, procurinse tots los me- dis necessaris y aixis ajudats per tots los que de bona fé desitjan lo progrés, celebrin aquet mercat universal y no temin tampoch cap ridiculesa al posar en paragon nostres productos y treballs ab los de las altres nacions, puig si be poden vencernos en quantitat y qualitat, despertarán la emu- lació y nos donarán nom y celebritat.

¡ Avant!

Contrast.

Diu que adelantan d' una manera assombrosa los treballs pera la construcció d' un ferro-carril que anirà de Monis- trol á Montserrat.

En cambi lo de Sant Joan de las Abadesas, que te de dar verdaders y beneficiosos resultats á nostra terra, segueix ab una calma desesperant.



Dolora.

A LA DONA.

De la dona dins bi viuen
desenganys tristos; d' horror,
que 'l plor de mos ulls escriuen
de dol páginas que diuen.

— De desdixas soch la flor.
Mes.... encare que apesurada
m' ànima s' troba afligida
lo sol raig de sa mirada
sembla que 'm diga enjoyada
— Jo soch la que 't don la vida.

MIRANEYAS.

À nostres col·laboradors.

En vista de 'l desitj que molts tenen de saber si acceptem ó no sos treballs, desd lo següent número publicarem una petita correspondencia com feyam ja avans donant Premi ó Carabassa als que ho mereixin.

Arcaldada.

En Manlleu hi ha una font que 'n diuen la font de Sant Mamet, que si no estém mal informats se pert l' aygua per la mala administració del arcaldé, don Anton Cullell. Si aixó es veritat, procuri lo senyor arcaldé remediador lo mal y l' hi quedarem agraïts, ó del contrari ho pagarà car, puig que allavors quan tindrà sed ni anant á manlleu ne podrà beure.

Euterpe.

Se parla de que aquesta societat darà concerts de vetlla- da, lo que desitjariam se efectués.

Barcino.

Demá diumenge en lo concert que donarà aquesta socie- tat en lo teatre del Bon Retiro, repetiran lo aplaudit coro á veus solas « ¡ Via fora! »

CARTA

À UN EMPRESARI.



envolgut senyor: ab gran satisfacció he llegit la de vosté en lo número dotze d' aquet setmanari, y celebro molt que tan bon auguri me dongui respecte á la pessa « Camarilla ».

L' hi dono infinitas gracias per haber entregat la obreta al senyor director de la companyia que actúa en lo seu tea- tre, y no dupto que sent recomenada per vosté, lo direc- tor se la mirará detingudament, y que juljará ab imparcia- lilitat, fent cás omis del nom del autor, que res importa mentres l' obra siga digna de representarse.

De lo que 'm manifesta de si soch ó no conegut, dech ferli saber, que si senyor, que á més de conèixer á casa me- va, també saben qui soch los pochos amichs que tinc que no son molts, perque soch partidari de 'n Diógenes, y si gosés, aniria ab un fanal buscant verdaders amichs.

Respecte á lo de 'ls gacetillers y demés personas *sui géneris* á qui vosté s' refereix, dech dirli que no ignoro de la manera forrosa que s' fa tindre acceptació á una obra qualsevol, per dolenta que sigui mentres l' autor tingu- nom. Aixó á mi no m' agrada, perque agafi una dona llei- ja, y pòsili un rich vestit, plena de joyas, y pintili la cara y potser farà creure que es hermosa, mes deixila despu- llada y fora dels adornos y será la veritat nua. Aixó no fa per mí, quan vingui lo dia del estreno (que potser será pel any de la picó), allavors segons lo que sigui, que jutji el públich, y la crítica ignorant de la llengua catala- na, ja procurarà á espavillarse, per dessangrar la obreta, perque no ignorará, senyor empresari, que tot lo que te de adelanto la llengua catalana, te de fatalitats en alguns tipos, que de tant que l' ayman y la volen (per ells, no pels altres) la van cor-secánt, fins que un dia la Musa ca- talana esplotará y 'ls donará una gran tarrebastada, en pa- go de las sevas ambicions y estranyesas.

Prou per avuy, senyor empresari, celebro la noticia que 'm doná, y sols desitjo que 'l destino toqui lo cor del senyor director pera que pugui vosté contestar la setmana que vé, al seu reconegut y S. S. Q. S. M. B.

UN AUTOR NOVELL.



Un' altre veritat.

¡¡ Gracias á Den que ja se l' qu' el saber no ocupa lloch l' y si 'n ocupa, es tan poch que casi no ocupa re.

Si no sáten lo perque, ho preguntan á don Lluch qu' es un home molt faxuch pero molt sabi y lletrat puig sempre diu, y es vritat qu' el bon lloch l' ocupa un ruch.

S. CORT.

Teatres.

Dilluns próxim tindrà lloch en lo Teatre de la Comedia la inauguració de una reputada companyia catalana que funcionarà cada dilluns á fi de descansar á la de vers cas- tellá, que molt pesat ho te, ab l' interès que s' pren al des- empenyo dels dramas mes cansats del teatre espanyol.

Coneixém alguns dels actors de dita companyia catalana, y no podém menys que assegurar que s' veurán aplaudits ja en la inauguració en la que s' fa lo drama en tres actes de nostre company de redacció En Vicens Baruta *La filla del Mar*, y la aplaudida rondalla en un acte, del mateix autor, titulada *Mefistófeles*.

Tivoli y Prado.

Una mateixa companyia repartida entre aquests dos tea- tres logra omplirlos diariament, gracias á las simpatías que s' han sabut captar las aplaudidas cantants senyoras Mateu, Quintana, Viada y Amat, ly 'ls senyors Colomé, Puig, Gil y Molgosa.

Bon Retiro.

En la próxima setmana donarém compte del estreno de « La venta focs ».

Segons noticias será 'l primer dels estrenos preparats, lo de una comedia en un acte de nostre company de redacció En Salvador Cort, titulada « ¡ Plouhen Pares! »

També 'n donarém compte imparcialment, com sempre.

Novetats.

Continúan las funciones hidráulicas per Mis Lurline, y re- bent merescuts aplausos la senyora Frigerio.

Aplaudim y 'ns alegrém que aquesta senyora se hagi dignat ja cantar en espanyol.

Teatre de la comedia.

Diumenge repetiren « El Terremoto de la Martinica » hont s' encarregá del paper de la senyora Vedia la coneguda actris senyora Pallardó, que s' feu aplaudir varias vol- tas per lo acert en que 'l desempenyá.

Dimecres tingué lloch lo benefici de la senyora Vedia, qui dedicá la funció á las societats que concorren en eix Teatre.

En obsequi á la beneficiada se tiraren aquestas poesias:

Mon cor de goig esclata sols al veurer
á la aplaudida Vedia fent un drama,
ab tal vritat y acert lo vers declama
que si no 'n treu partit ningú 'n pot treurer.
En tan preciosas fonts ha hagut de beurer
per alcansar lo nom qu' el mon aclama,
que fins lo mateix àngel de la fama
hasta veureho d' aprop no ho volgué créurer.
Tu ets la gloria del Art que 'l geni envia
á veure 'ls catalans si tenen manya
per saber apreciar ta gran valia,
Per tant mon llabi 't diu y no t' enganya
que seguint com segueixes, algun dia
serás l' admiració de tota Espanya.

(De Salvador Cort).

¡ Vedia! enaltida artista á qui s' antona
l' himne de gloria pera mes rublirse
lo vent de fama que en l' espay ressona.
Si l' entusiasme, un jorn, pera gaudirse
volqués al Art teixirli una corona
y una perla manqués per enriqueirse,
— ¡ Vedia! — Diria l' Art que al llor assèdia
y l' eco al lluny repetiria — ¡ Vedia! —

(De Joseph Verdi).

— Morirne pot lo cos en eixa vida
jamay lo nom qu' es circumdat de gloria!
— Vedia es artista, puig la fama lo crida
y al mon ne deixarà eterna memo a.

(De Salvador Cort).

S' admira ab pler inmens la primavera;
S' admira 'l trist hivern ab goig creixent;
S' admira ab dols letarg l' auba riallera,
Y 'l sol que 's pon.
Aixís, ¡oh Vedia! que ab brillant ingeni
Vida donas al somni qu' en la ment
De poetes inmortals feu brollà 'l Geni,
T' admirém tots.

(De Simon Alsina y Clos).

Acull l' ayma 'ls sentiments
De la mare que 'ls afilla;
Aixís, de l' Art los moments
Tant los comprents, tant los sents,
Tant... que del Art te veig filla.

(De Francisco Clarassó).

Ademés la societat «Góngora» l' hi regalà una riquíssima corona de lloer; la «Tirso de Molina» un delicat tocador en miniatura, ab filets d' or; «Lo Niu Guerrero» un brot de lloer de plata, ab un llas d' or ab lo nom y dedicatoria de la societat; la de «Beneficencia» altre tant, coloms y aucells ricament enllassats, y la de «Aussias March» una colossal toya acompanyada de altres versos castellans que no insertém per no fernes mes llarchs.

En resúmen: una ovació completa ja per lo plé de gom, á gom del teatre y ja per los espontáneos aplausos en que tot plegat fou mostra de las envejables simpatías que s' ha sabut captar la eminent actriz senyora Vedia, al mes inteligent públich de Barcelona.

Debém fer menció de lo molt be que cantà la senyoreta Tressols, la cual fou molt aplaudida y obsequiada ab magnífichs rams de flors.

Avuy dissapte la societat «Lo Niu Guerrero» hi dona sa tercera funció ab la comédia en 2 actes «Levantar muertos» intermedi per lo célebre ventrílech senyor Bernet, lo xocant ball «D. Elástico» y la xistosa pessa «No siempre lo bueno es bueno» en la que tant se hi distingeix lo senyor Sanchez.

Espanyol.

En aquest teatre no hi anem may, perque no deixan passarhi nostre setmanari á causa de parlar massa dels demés teatres.

¿Voldrian ser tots sols aquestos senyors?



A moltas.

I.

Es tan gran l' amor que 't porta
Bella nineta, que crech
Que quan me vas dir «t' estimo»
De tan foch s' inflamà... UN COHET.

II.

Sempre que entras al teatre,
Que 't robin, tens molta por
No se perque has de tenirne
Duentne, com dus, POLISSON.

J. VENTURA Y A.

III.

Perque un cop te vaig dir lladre
Tresina, 'm fas mal paper;
Si vols que mes no t' ho digni
Tórnam lo cor que m' HAS PRÉS.

IV.

M' agradas molt Margarida
Per mes que 'm giris la cara,
Mes ten entés que si hi tornas
Te diré CARA GIRADA.

FERRERAS Y SALVAT.



Pregunta y resposta.

— Padri, 'ls rellotjes de la seva terra que també tocan
'ls quarts antes de las horas, com los de Barcelona!
— Vet' aquí una cosa que no ho he reparat.

Digali boig.

Lo dia de sant Pere en una esglesia que celebraban la festa de aquest sant, entrà un pages y al veure que alguns senyors tiraban á la safata s' acostà ell a una de las senyoras que seyan en lo banch y digné.

— Perque tiran quartos á la safata? — y responguérenli:
— Tot bon cristia que tira un duro aquí al cap del any l' hi produex cent: y lo bon Jan tirà 20 rals.

Al sortir y veient que hi havia mes duros que avans los pren y diu:

— Ja veig los que m' ha produhit avuy, los demes me 'ls queden á deure.



(PETIT VOCABULARI PER SALVADOR CORT).

A.

VII.

ACASI.

Sense la lletra del ase
CASI no seria re,
mes l' A-casi com la te,
ves qui l' hi empeta la base.

VIII.

ACISCLE.

L' Aciscle ves com pot ser
crident á sis sols vol viure
fins hi ha un Aciscle Soler
que al mes sério lo fa riure.

IX.

ADAUCTO.

A dá encare será car
l' Adaucto si be 's mira,
puig hi ha niaots a la tira
que al seu costat son ¡la mar!
(Seguirá).

Epitafis.

Sota de eixa tomba umbria
reposa de estudi un mestre
va morir de alegria
perque va cobra un trimestre.

Descansa una nena mala
sota de eixa tomba freda
no ploren tornará á neix
perque en vida era una bleda.

PERICO MATALASSÉ.

Aquí jau lo senyó Ambrós
que un cop mort fou enterrat,
ara ha quedat sense cos
que 'ls cuchs ja l' han escursat.

ALTRES.

Escéptich.

Tan escéptich es l' Anton
y té un caracter tan viu
que si deya: — Meus no son
los meus fills, — tothom del mon
diria que vritat diu.

S. ALSINA.

La primera pela.

— ¿Ja ha publicat la novela
lo teu amic en Bernat? —
— Sí. — ¿Qué tal, com l' hi ha anat? —
— Ha fet LA PRIMERA PELA.
— ¿Donchs es di que ha fet fortuna,
potse acabant la edició? —
— Mal m' has entés: vull di jo
que tan sols n' ha venut una.

F. X. TOLDRA.

La Mantellina.

De ma esposa l' Antonina
ne tinch un tip. senyor Reig,
¡No podém sortir á passeig
sens gafar la... MANTELLINA!...

NOY MACO.

Te rahó.

Deya En Pepet — Se m' ocurra
que si es burro don Climent
es per causa solament
de ésse criat ab llet de BURRA.

B. BLANCH.



A la dos-hu cusidora
va dirli un jorn En Gaspar:
¡PRIMA! DOS TRES HU mes bruta;
y ella l' hi va contestar:
Es que acabo de fregar
la TOTAL que molt embruta,
poig quan l' amo ho PRIMA-TRES
renyaria si no ho fes.

CHARRIERA.



Me fan servi 'ls militars,
los reys, nobles y senyors,
Manobras, obrers, pintors,
y fins estich per vapors,
per lo turin y altres parts.
Certs ratos vaig á passetj
y de tothom so un criat,
de tothom soch estimat
y vaig sempre carregat;
endavínaho que no es lletj.

TOSSINAYRE DE VILANOVA.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural
lo sabrán diumenge próxim si no l' han endevinat.

Nom de la flor natural

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

FLO-RALS.

Nom de la anterior

REINA DE LA FESTA.

—Donya endevinalla GASSEOSA.

S' ADMETEN ANUNCIS

Á POCH PREU.

ALS OBRERS.

Un reputat professor, ensenya de llegir y escriure, de gramática, aritmética y demés clases de 1.ª y 2.ª ensenyansa, de 8 á 10 del vespre, per poch preu. S' informa en la redacció de aquest Setmanari, carrer del Carme, número 38, imprenta.

LLIBRERIA, PAPERERIA

Y DEPÓSIT DE MÚSICA

DE

M. PUJOL Y MARTINEZ,

Rambla d' Estudis, n. 5.

En dit establiment se trova de venda la

SENS RIVAL EN LO MON

TINTA DICRÓICA

comunicativa, senzilla y de colors

¡MILLOR QUE TOTA LAS CONEGUDAS!

No oxida las plomas ni castiga 'l paper.

Papers pera escriure, de totes classes.

	Rs.
BIBLIA DE LA HUMANIDAD, per Michelet.	12
LOS BESOS MALDITOS, per H. de Koch.	1
LAS MUJERES Y SUS NOMBRES — ELLAS.	6
FULLAS SECAS (poesías de D. S. Alsina).	2
VENUS RETOZONA.	4
NEL Y FEL (poesías de D. Joaquim Riera y Bertran).	6
BROS (14 poesías y 25 fábulas satíricas) de D. Joseph Verdú (Gestus).	4
MANUAL DEL PINTOR á la ayguada y al lavad.	5
CATECISMO de los Maquinistas y fogoners.	10
EL MODERNO DESTILADOR LICORISTA.	24
Obras de Koch, de Verne, Mayne-Reid, Aimard y altres celebrats autors.	

Se admeten suscripciones á la Ilustració Espanyola y Americana, Moda, Correo

Y aquest periodich.

Secretaría: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

BARCELONA: Estampa de Gorchs, Villegas y C.ª, Pelayo, 30.